

стане членъ на неговото семейство. Само той. И вѣрвамъ, че нѣма да мине много време, когато ще имамъ правото да му говоря по това...

Девојката отправи къмъ него възторженъ взоръ. Очитѣ ѝ блѣснаха, огромни, въ неизказана радостъ. Тя стисна ржката му.

— Колко те харесвамъ такъвъ...

Радулъ се усмихна. Снѣжниятъ блѣсъкъ на хубавитѣ му зѣби подчерта още по-силно пълнокрѣвната червенина на устнитѣ, нѣжната коприна на вѣситѣ му.

— Какъвъ?

Тя наведе глава. Замисли се. Каза съвсемъ тихо, като на себе си.

— Не знамъ... Когато те видѣхъ за пръвъ пѣтъ въ градината... После въ „Св. Димитѣръ“... Не те познавахъ, не бѣхъ чувала дори името ти... И пакъ те харесахъ... Още тогава.

Седнали върху единъ поваленъ дѣнеръ, край тихо шумящия ручей, тѣ се унесоха въ спомени: за всѣки погледъ, за всѣка няречена дума.

Въ далечината прозвуча три пѣти призивенъ рогъ Тревожно, продължително. Мария дигна малкия рогъ отъ слънова кость, който висѣше окаченъ за сребърна верижка на шията ѝ, допрѣ го до устнитѣ си. Отговори. Следъ това се изсмѣ, цѣла окѣпана въ слънчеви петна.

— Безпокоятъ се вече! Азъ забравихъ най-важното! Пуснахъ Ожие да избѣга...

Радулъ трепна въ тревога и почуда.

— Казахъ му да се върне назадъ да ми донесе кицията съ паритѣ, а въ сѣщностъ му пошѣпнахъ да поеме друма право къмъ Хема, та каквото далъ Господъ... Ако го уловятъ, ще се примоля да не го наказватъ. Борилъ е станалъ напоследъкъ необикновено любезенъ къмъ мене. Его върна ми и прѣстена на баща ми. — Тя дигна ржката си, изумрудѣтъ изпусна потоци синьозелена свѣтлина — а и на латинитѣ сѣ дали вече голѣма свобода. Борилъ иска да се сдобрява съ папата...

Радулъ впери въ нея помраченъ погледъ. Неспokoйна